zettingen opmerkte, dat de bedoeling van mijn rede was er op te wijzen, dat men een zaak niet met ondeugdelijke argumenten moet trachten te verdedigen, temeer niet wanneer men een beroep doet op naastenliefde en op gerechtigheid. Wanneer men zulks wèl doet, dan brengt men het probleem in de emotionele sfeer en doet men waarheid en gerechtigheid geweld aan.

Ik moge daarom nogmaals wijzen op enkele fundamentele waarheden, die vrijwel steeds uit het oog worden verloren.

In de eerste plaats dan op de werkelijke ontwikkeling van *de inkomensverdeling*, zoals deze zich in Nederland op vrijwel geruisloze wijze heeft voltrokken:

Rekening houdend met de geldontwaarding is het werknemersinkomen in de industrie sinds 1960 *gestegen* van 6,8 miljard tot 10,5 miljard; een stijging van 54%.

Het reële overige inkomen, dat in grote lijnen de rente en de winst van de industriële bedrijven is, vertoont in de periode sinds 1960 een *daling* van 4,3 miljard tot 3,6 miljard; d.i. een daling met 16%. [14])

In dit verband moeten ook de inkomensklassen nog eens onder de loep worden genomen. Wij vergelijken daartoe de situatie in 1962 met die van de onlangs door het C.B.S. gepubliceerde cijfers over 1964. Uit deze vergelijking blijkt het volgende:

Gemiddeld totaal inkomen:

	1962	1964	Stijging in %
Zelfstandigen	*f* 12.110	*f* 15.700	29,6
Direkteuren N.V.	- 40.570	- 42.440	4,6
Werknemers	- 5.480	- 6.920	26,3
Gepensioneerden	- 4.770	- 5.860	23.2

Men bedenke hierbij, dat de zelfstandigen uit dit inkomen eigen sociale voorzieningen moeten betalen.

In twee jaar tijds is het inkomen der werknemers met niet minder dan 26,3% gestegen, terwijl de premies der sociale voorzieningen grotendeels door de werkgevers worden betaald.

Wat de *vermogensverdeling* betreft herinner ik nogmaals aan de eerder

---

[14]) Gegevens ontleend aan de Jaarrede 1967 van de voorzitter van het Verbond van Nederlandse Werkgevers, de heer W. Bruijnzeel.